

putasse videtur : & aut iste ab illis, aut illi ab isto hanc mutati sunt opinionem. Erit etenim aetate Alcmaeo Pythagorae iam senioris. Afferuit autem istis similitur. In duo nanque plerumque humanas res ait distingui, contrarietates dicens : non tamen (vt illi) distinctas, sed quaeunque, vt puta album, & nigrum : dulce, amarum : bonum, malum : paruum, magnum. Is itaque indistinctum de reliquis effudit sermonem. Pythagorici vero quot etiam, & quae sunt contrarietates, asseruerunt. Ex ambobus igitur his tantum accipere est, quod contraria principia entium sunt. Quot autem, & quae illa sint, ex aetatis solim. Verum quomodo illa ad dictas causas applicentur, clarè quidem ab eis non est determinatum : videntur tamen, vt in materiae specie ponere elementa. Ex his enim, tanquam intrinsecis, constare, ac fingi substantiam aiunt. Veterum itaque, ac plura elementa naturae dicentium, mentem ex his satis speculari licet. Sunt autem qui de vniuerso, tanquam si vna natura esset, ita asseruerunt : non tamen modo eodem omnes, neque eius, quod bene : neque eius, quod secundum naturam est. In praesenti itaque causarum consideratione, nullo modo conuenit sermo de eis. Non enim, vt quidam physicorum, vnum supponentes ipsum ens, nihil minus ex vno, tanquam ex materia generent, sed alio modo hi dicunt. Illi enim cum generent vniuersum, addunt tamen motum. Hi vero immobile esse aiunt. At tamen aliquatenus praesenti perferuationi proprium est. Parmenides etenim vnum secundum rationem, attigisse videtur : Melissus verò, secundum materiam. Quare & id ille quidem finitum, hic verò infinitum ait esse. Xenophanes autem, quanquam prior istis, vnum posuerat, (nam Parmenides eius auditor fuisse dicitur) nihil tamen clarum dixit, & neutrius horum naturam attigisse videtur : sed ad totum exultum respiciens, ipsum vnum ait esse Deum. Hi igitur, vt diximus, de praesenti quaestione omittendi. Duo quidem, & penitus tanquam paululum agrestiores, Xenophanes, atque Melissus. Parmenides verò, magis vidisse quae dixit, videtur. Quod enim est praeter ipsum ens, ipsum non ens nihil iudicans esse, necessario vnum putat ipsum ens esse, & nihil aliud. De quo clarus in De naturalibus diximus. Coactus vero illa, quae apparent,

A ἄπολαβεῖν. καὶ ἢ τοῖς ἄλλοις παρ' ἐκείνων, ἢ ἐκείνοις παρὰ τοῦτου παρέλαβον τὴν λόγον τῶτον. καὶ γὰρ ἐγγύστε τῶν ἡλικίαν Ἀλκμαίων ὅτι γέροντι Πυθαγόρα, ἀπεφώλωτο ὅτι παρεπλησίων τοῦτοις. φησι γὰρ ἔτι) ὕπο τὰ πολλά τῆς ἀδραστῆων, λέγων τὰς ἐκαστότητας, οὐχ ὡς ἀπὸ οὐτοῦ διατεταμένους, ἀλλὰ τὰς τυχεύουσας· ὅς λευκὸν, μελαῖον· γλυκὺν, πικρὸν· ἀγὰρδον, μικρὸν, μέγα. ἄλλοι οὖν οὐκ ἀδιορίζουσιν ἐπεὶ ἔφησεν ὅτι τοῖσι Πυθαγόρειοι, καὶ πόσει, καὶ πίνεσιν αἰετὸν πάσῃς ἀπεφώλωτο. παρὰ μὲν οὖν τούτων ἀμφοῖν τοσοῦτον ὅτι λαβεῖν, ὅτι τὰν ἡλικία ἀρχῆς τῆς ὄντων. τὸ δὲ ὅσαι παρὰ τῆς ἐτέρον, καὶ πίνεσιν αὐταὶ εἰσι· πὸς ἄλλοις ὡς τὰς εἰρημίας ἀπειτίας ἐνδέχεται συμβάλλειν, σαφέως μὲν οὐ δηρόντα παρ' ἐκείνων· εὐκλεστοὶ δὲ ὡς ἐν ἄλλοις

C εἶδει τὰ στοιχεῖα τὰ πέντε. ἐκ τούτων γὰρ ὡς ἐνυπαρχόντων, συμπεσάναι καὶ πηλὰ ἄδραστα τῶν οὐσίαν. τῆς μὲν οὖν παλαιῶν, καὶ πλείω τὰ στοιχεῖα λερόντων τῆς φύσεως, ἐκ τούτων ἕκαστὸν ὅτι διακρίσθαι τῶν διακρίσθαι. εἰσι δὲ πέντε οἱ ἀπὸ τῶν πάντων ὡς ἀμείω οὐσίας φύσεως ἀπεφώλωτο· ἔσπον δὲ οὐ τὸν αὐτὸν πάντες, οὐτε τῶν κελῶν, οὐτε τῶν κτ' φύσιν. εἰς μὲν οὖν τῶν νῦν σκέψαν τῆς αἰτίας,

D οὐδαμῶς συναρμόσει ἀπὸ αὐτῆς ὁ λόγος οὐ γὰρ ὡς ἀπὸ ἐνός τῆς φυσιολόγων ἐν ὑποθέσει μὲν τὸ ὄν, ὅμως γινώσκον ὡς ἐξ ἄλλοις τῶ ἐνός, ἀλλ' ἕτερον ἔσπον οὐτοὶ λέγουσιν. ἐκείνοι μὲν γὰρ φερούσιν ὅτι κίνησιν, γινώσκοντες γὰρ τὸ πᾶν· οὐτοὶ δὲ ἀκίνητον εἶναι φασιν. οὐ μὲν ἀλλὰ τοσοῦτον γὰρ οὐκ ἴδον ὅτι τῆ νῦν σκέψαι. Παρμενίδης μὲν γὰρ ἔοικε τῶ κτ' λόγον ἐνός ἀπέσπον· Μελισσος δὲ τῶ κτ' τῶν ἄλλοις. διὸ καὶ ὁ μὲν πεπερασμένον, ὁ δὲ ἀπειρόν φησιν ἔτι) αὐτῶν. Ξενοφάνης δὲ φερούστος τούτων εἶσεως (ὁ γὰρ Παρμενίδης τοῦτου λέγειται μαθητῆς) οὐδὲν διεσαφηνίσεν, οὐδὲ τῆς φύσεως τούτων οὐδὲ τῆς οὐκ ἐστίν· ἀλλ' εἰς τὸν ὅλον οὐρανὸν ἀποβλέψας, τὸ ἐν εἶναι φησι τὸν θεόν. οὐτοὶ μὲν οὖν κηδεῖται

F περὶ εἴσομην, ἀφετέοι ὡς τῶ νῦν ζήτησιν· οἱ μὲν ὕπο, καὶ πάμπαν ὡς ὄντες μικρόν ἀρηνιώτεροι, Ξενοφάνης καὶ Μελισσος. Παρμενίδης δὲ μέλλον βεβήτων ἔοικε που φησιν

λέγειν. παρὰ γὰρ τὸ ὄν, τὸ μὴ ὄν οὐδὲν ἀξίων ἔτι) ἐξ ἀνάγκης ἐν οἴεται ἔτι) τὸ ὄν, καὶ ἄλλο ὁὔτε) ἀπὸ οὐ σαφέστερον ἐν τοῖς ἀπὸ φύσεως εἰρημίας. ἀταρχαζόδημος δὲ ἀπολαβεῖν τοῖς φησιν